

Metsäpirtin AHTIAISET

Joulukuu 2004

Karjalan Liiton kesäjuhlilla Joensuussa

Esimiehen palsta

Hei vaan Liedosta!

Vuosi on kulunut edellisestä kirjoituksesta. On sopiva aika katsoa, mitä silloin lupailtiin.

Niin tehtiin matka Metsäpirttiin ajankohdasta huolimatta! Matka hoitui mukavasti, 14 sukuseuralaista oli mukana matkassa ja heistä kolme ensimmäistä kertaa. Olivat matkaan tyytyväisiä.

Esimies lupasi olla Karjalan Liiton kesäjuhlilla mukana. Ja olin myös, kulkueessa Ahtiaisten sukuseuran kyltin kanssa. Kyltissä oli sukuseuran logo, joka kiinnosti tavattomasti muita sukuseuroja. Myös sukuseuran esittelytaulu oli esillä. Jounin tekemä versio sai kiitosta näyttelyn järjestäjiltä.

Matkaan lähdettiin torstaiaamuna. Ensin kurssi kohti Hollolaa ja Siikaniemen kurssikeskusta, tulevan sukukokouksen paikkaa, johon näin tutustuimme etukäteen. Jatkoimme matkaa Mikkelin kautta Savonlinnan kasinolle ja aamulla kohti Joensuuta.

Kyykkämies kun on, sitä etsii ensin kentän ja tutustuu kaupunkiin ja juhlapaikkaan. Sitten kohiti maatilamajoitusta. Siellä odotti meitä sauna. Vastaanotto oli oiva, emäntä esitteli meille turvesaunaa. Jäimme koukkuun, kokemus oli mahtava.

Aamulla ensin kyykkäkentälle. Tuloksena oli kuudes sija kilpai-

lussa. Ja sitten juhlapaikalle järjestäytymään juhlakulkueeseen Jounin tekemän sukuseuran kyltin kanssa.

Kotimatalla poikkesin Asko Ahtiaisen luona kahvilla.

Kesä kului kyykän merkeissä, eikä siitä sen enempää.

Syyskuussa Siikaniemessä pidetty vuosikokous valitsi erovuoroiset uudelleen kolmeksi vuodeksi. Esimiehenä jatkaa Markku Saarinen.

Sukututkimus on siinä vaiheessa, että tarvitaan apua tietojen tarkistamiseen. Sukukirjatoimikunnan voimavarat ja mahdollisuudet eivät yksinkertaisesti riitä kaikkia tietoja tarkistamaan. Tästä enemmän toisaalla lehdessä.

Ensi vuoden sukukokous pidetään Tampereella kaksipäiväisenä, siitä kerrotaan tarkemmin myöhemmin.

Toivotan hyvää vuoden jatkoa ja onnea alkavalle vuodelle!

Markku Saarinen
Esimies

PS. Kyykkämies toivottaa sukusensa tervetulleeksi hyvän harrastuksen pariin, kentällä tavataan!

Sukukokouksen tarkoitus on pallon siirtäminen nuorille

*Tulijoille
nimilappu
rintaan, niin
päästään
alkamaan.
Markku
Saarinen
opastaa Asko
ja Kaisa
Ahtiaista.*

Millainen olisi virallisen kokoustamisen ja vapaamuotoisen tutustumisen sopiva sekoitusuhde sukuseuran toiminnassa?

Tämän kysymyksen ympärillä käytiin vilkasta keskustelua syyskuussa, kun Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseura kokoontui Lahden lähellä Siikaniemen kurssikeskuksessa.

Keskustelu liittyi vireillä olevaan sukuseuran sääntömuutokseen. Uudistetut säännöt tulevat päätettäväksi ensi vuonna, mutta nyt haettiin suuria linjoja yhteisvoimin 30 suvun jäsenen kesken.

Sukuseuran esimies Markku Saarinen otti asian keskusteluun todeten, että eri sukuseuroilla on kokousten pitämisessä kovin erilaisia malleja. Väliä voidaan ve-

nyttää aina kolmeen vuoteen asti. Markku itse toi harkittavaksi mallin, jossa virallinen kokous olisi joka toinen vuosi. Välivuosina pidettäisiin vapaamuotoinen ”kihupäivä” ilman jäykkää kokousta.

Esitys herätti monenlaisia ajatuksia. Vuosittaista kokoontumista pidettiin joka tapauksessa tärkeänä.

Malliksi tarjottiin seuroja, jotka vuosittain kokoontuvat kokonaiseksi viikonlopuksi, mutta vuosikokous vie ajasta vain pienen osan. Muu aika käytetään tutustumiseen, kuulumisten vaihtoon, ruokailuun, saunomiseen, arpajaisiin, keskinäisten asioiden miettimisen ja niiden yön yli nukkumiseen.

*Salli Rastas,
Heikki
Ahtiainen
ja Raimo
Ahtiainen.*

– Sukukokouksen tarkoitus on pallon siirtäminen nuorille, katsoi Salli Rastas, joka Ahtiaisten lisäksi vaikuttaa aktiivina myös Susien piirissä.

Nykyisten sääntöjen mukaan sukukokous on ”pakko” pitää kerran vuodessa. Jos virallisten kokousten väli muutettaisiin vaikkapa kolmeksi vuodeksi, voisi käydä niin, ettei välillä olekaan mitään.

Epäilipä joku itseään niin asia-keskeiseksi, ettei ehkä tulisi lähteneeksi tapahtumaan, jossa keskitytään vain hauskan pitoon. – Mutta rutiinit voisi hoitaa tunnissa!

Tänä syksynä Ahtiaisten sukukokous pidettiin yhden iltapäivän mittaisena, mutta jo ensi vuonna päivät venytetään kahteen. Seuraavaksi paikaksi valittiin Tampereen seutu.

Sääntöjen yksityiskohdista puhuttivat myös esimiehen valinta ja toimikausi. Nyt esimiehen valitsee hallitus keskudestaan.

Osa päivästä käytettiin tekeillä olevan sukukirjan merkeissä.

Kokoukseen ilmoittautuneet oli etukäteen sijoitettu kohdalleen Ahtiaisten sukupuuhun, mutta vielä riittää sukukirjan työryhmällä tekemistä: Kuka olikin väärällä oksalla ja kuka kokonaan ilmassa! Onneksi kaikki läsnäolijat saatiin

Heli Ahtiainen esitti kaksi pianokappaletta.

sentään iltapäivän mittaan oikeille oksilleen.

Runoutta arkistoon

Myös musiikkia ja runoutta kuultiin. Heli Ahtiainen esitti Siikaniemen kauniissa kirkkosalissa kaksi pianokappaletta.

Helin isoisä Heikki Ahtiainen jakoi kuulijakunnalle muistojaan kokouspaikasta ja siellä kohtaamistaan, kovia kokeneista rintamalotista. Sukuseuran kunniajäsen on armoitettu lausuja, ja tällä kertaa hänen esittämäänsä kuultiin Yrjö Jylhän runot *Kirkastus* ja *Ristilipun alla*.

Mynämäessä vajaa vuosi sitten avatulle Metsäpirtti-arkistolle Heikki lahjoitti vuonna 1996 tehdyn kasetin lausumiaan runoja. *Muistojen matka talvisodan Taipaleenjoelle* –tallenteella

on Yrjö Jylhän ja useiden muiden runoilijoiden runoja, joukossa myös yksi Heikin itsensä kirjoittama.

Hallitus jatkaa

Sukuseuran hallitus jatkaa entisessä kokoonpanossa. Erovuorossa olivat Markku Saarinen ja Asko Ahtiainen, jotka valittiin uudelleen. Hetken kuluttua kokoontunut hallitus valitsi Markun edelleen seuran esimiehen tehtävään, joten siinäkin mielessä jatketaan tuttuun malliin.

Myös tilintarkastajat Raimo Ahtiainen ja Kari Ahtiainen valittiin uudelleen, varalla ovat Risto Ahtiainen ja Harri Siltanen.

Seuran jäsenmaksu on 10 € vuonna 2005. Sekin säilytettiin ennallaan.

Raija Herrala

Hyväntuulista kokousväkeä, vasemmalta Kerttu Saarinen, Markku Lemmetti, Helena ja Vesa Ahtiainen, Matti Ahtiainen, Anna Maria Laine, Hilikka Laine, Katariina Ahtiainen ja Liisahelena Ståhle.

Vuoden 2005 sukukokous pidetään
20.-21.8.2005 Kangasalan Äijälässä

Matkapäiväkirja Metsäpirtistä

MAANANTAI 24.05.2004

Maanantaina toukokuun 24. päivä klo 7.00 lähdimme Turusta pikkubussilla Metsäpirttiin ja Käkisalmeen. Turusta meitä tuli kymmenen henkilöä ja loput neljä Helsingistä.

Ilmi Pesonen ja Markku Saari-
nen, sukuseuramme puheenjohtaja, olivat meidän matkanjohtajiamme.

Ennen rajan ylitystä kävimme Rajahovissa syömässä ja samalla vaihdoimme ruplia. Tullin jälkeen oli ensimmäinen pysähdys ”ostoksia” varten. Moni sieltä tulikin muovikassit kädessä. Täytyihän sitä saada suun kostuketta.

Matkamme jatkui kohti Kuusaa. Siellä meille tarjottiin kahvia ja kardemummapullaa. Paikka oli uusi hotelli, johon voi sijoittaa bussillisen vieraita. Kiviniemeen tultuamme meillä piti olla ruokailu, mutta jostain syystä ei tilauksemme ollut koskaan mennyt perille. Ei se mitään, jäimme odottamaan ruokaa joka oli varmasti juuri tehty, sillä sitähan alettiin vasta valmistaa.

Ruokailun jälkeen istuimme iltaa ravintolassa, jossa soi suomalainen musiikki. Kyllä siinä vähän tanssahdeltiinkin.

Päivä oli sujunut ihan hyvin. Höykytystä saimme istuessamme

autossa, sillä tiet ovat kaikkea muuta kuin tasaiset. Todella huonossa kunnossa ja tuntui, että ”Jussi”, autokuskimme lempinimeltään, ei paljon säälinyt autoa sen paremmin kuin ihmisiäkään.

TIISTAI 25.05.

Tiistaiamuna aamiaisen jälkeen lähdimme Metsäpirttiin. Matkatavarat piti pakata mukaan, sillä seuraavan yön olemme Käkisalmissa. Ilmillä oli neuvottelut Metsäpirtin kunnantalolla Metsäpirtin kunnanjohtajan kanssa koskien Metsäpirttijuhlia. Me jätimme Ilmin sinne ja jatkoimme muut Laatokalle, Vorken rantaan, josta näkyi Konevitsan luostari-
saari. Myös Taipaleenjoen lossirannassa kävimme. Viime kerralla kaksi vuotta sitten kävimme lossirannan vastakkaisella puolella.

Haimme Ilmin neuvotteluista ja lähdimme Saaroisiin. Automme pääsi tällä kertaa Saaroisten tienhaaraan, mutta aallonmurtajalle se ei uskaltanut lähteä. Porukkamme hajosi tässä vaiheessa. Osa lähti katsomaan aallonmurtajaa ja kuka minnekin. Kaikille annettiin aika milloin ollaan autolla takaisin. Me lähdimme etsimään Eeva Ahtiaisen (os. Hämäläinen) syntymäkotia, Tahvolaa. Vaikeaa se oli, mutta mielestämme kuitenkin

Konevitsan saarella kasvoi valtavia mäntyjä. Runkoa mittaamassa Jukka Saarinen ja Toini Lemmetti.

kin löysimme sen mitä lähdimme etsimään. Jonkinlaisen hyvänolon tunteen se nostatti. Söimme eväämme Tahvolan pihapiirissä.

Kansakoulun raunioilla kävimme ja maakellarissa. Ne paikat tuntuivat tutuilta, sillä kävimme siellä viime kerrallakin. Saaroisista lähdimme Viisjoelle ja Joentakaaan. Missään ei ollut oikein hyviä teitä, mutta sinne Joentakaaan oli kylläkin kaikista huonointa. Jussin piti

puikkelehtia reunasta reunaan, että pääsi eteenpäin.

Ennen Käkisalmeen lähtöä kävimme Metsäpirtin sankarihaudan ja jo sinne haudattujen muistopatsailla. Saarisen Markku laski muistokukat (tuomen oksat) ja sitten lauloimme Karjalaisten laulun.

Käkisalmeen saavuttuamme saimme jokainen huoneet. Ne olivat erikoisia, sillä siellä ei ollut huoneissa suihkua, mihin olemme

Huiviin sonnustautuneet luostarivieraat, vasemmalta Margit Tuokko, Helena Ahtiainen, Ilmi Pesonen. Taustalla luostarin henkilökuntaa.

tottuneet. Suihkuun kylläkin pääsimme, mutta se oli eri huoneessa, jossa kävimme vuorotellen.

Hotellimme oli remontissa eikä siinä ollut ruokasalia käytössä. Kävimme syömässä viereisessä ravintolassa.

Käkisalmi on kaunis kaupunki vanhoine rakennuksineen.

KESKIVIIKKO 26.05.

Keskiviikkona oli retken kohteena Konevitsan luostari. Naisten piti pukeutua hameeseen ja huiviin. Menimme autolla rantaan, jossa jouduimme odottamaan yli

tunnin alusta, joka veisi meidät yli Laatokan lahden Konevitsaan.

Laiva oli entinen sotilasalus, joka meitä kuljetti Konevitsan saareen. Vastassa oli oppaamme Natalie. Hän kertoi meille luostarin historiaa samalla kun kiertelimme.

Natalie vei meidät kaksikerroksiseen kirkkoon. Alakirkossa oli lämmitys ja maalaukset hyvässä kunnossa, mutta yläkirkko oli rappeutunut. Siellä pidetäänkin vain yhden kerran kesässä jumalanpalvelusta.

Kasanin jumalanäidin ikonin skiitta oli saaren korkein paikka. Sisälle skiittaan emme päässeet.

Sieltä lähdimme Hevoskivelle metsän halki. Näimme jotain sel- laista, mitä täällä koto-Suomessa ei näe. Siellä oli oikein reheviä ja suuria puita ja maassa kasvoi iso- ja valkovuokkoja sekä sinivuokko- ja. Ne olivat kuin jalostettuja. Ne kasvoivat kuitenkin luonnonvarai- sesti. Miksi ne olivat niin mahta- via, johtui siitä, että siellä saarel- la ei ole saasteita. Siellä on puhdas luonto.

Ruokailimme luostarin ruoka- salissa. Istuimme kaikki pitkän ruokapöydän ympärille. Meillä oli mukana henkilökuntaan kuuluva mies. Hän luki ruokarukouksen

venäjäksi ja myös kiitosrukouksen kun olimme saaneet syötyä.

Ruokana oli kaalikeittoa, pork- kana-punajuuriraastetta, kastiketta, hirsryynejä keitettyä, venäläis- tä rahkaa, mustikkahilloa, leipää ja mehua, joka oli isoissa emali- kahvipannuissa. Aterimena oli lu- sikka ja juoma-astiana emalimuki.

Ruoka oli varmasti ravitsevaa, mutta lihomaa sillä ei kylläkään pääse. Lihavia ihmisiä ei siellä nä- kynytkään.

Ruokailun jälkeen meillä oli tun- ti omaa aikaa. Menimme Laatokan rantaan keräämään kiviä kotiin tuotavaksi. Paljain varpain oli iha- na kävellä veden rajassa ja

ihastella Laatokkaa, joka oli aivan tyyni. Kyllä joku kävi uimassakin. Kokonaisuudessa oli luostarimatka kokemuk- sen arvoinen.

Takaisin Käkisalmeen tul- tuamme menimme vielä Käkisalmen linnan museoon. Opas kertoili meille linnan historiaa. Linnan tornista oli hyvät näköalat kaupungille.

Päivän päätteeksi teimme vielä kaupunkikierrosta. Sattumoisin löysimme orto- doksisen kirkon, johon pää- simme katsomaan sisälle. Se oli kylläkin näkemisen arvoi- nen. Siellä oli paljon kultaa ja koristeita. Upeita ikoneja ja

9 x 6 metriä leveä ja 4 met- riä korkea Hevoskivi, jonka päälle on rakennettu rukous- huone.

rukouspulpetteja.

Illalla oli sulattamista päivän näkemisistä ja kokemuksista iki-muistoinen päivä takana.

TORSTAI 27.05.

Kotimatkalle lähdimme sateises-ta Käkisalimesta. Ilmat olivat suotuisat meitä kohtaan, sillä yhtään ei tarvinnut olla sateessa.

Matkalla kävimme katsomassa Äyräpään taistelussa kaatuneiden muistopatsasta ja kirkon raunioita.

Viipuri on sellainen paikka, jota ei voi ohittaa ilman pysähtymistä. Sieltäkin löytyi uusi kokemus, sil-

lä aiemmin en ole ollut Pyöreässä Tornissa ja nyt tuli sekin sivistryksen aukko täytettyä.

Tullista pääsimme nopeasti läpi. Ehkä n. 15 minuuttia meni kun passit ja auto oli tarkastettu. Suomen tullissa virkailija katsoi vain ovelta, että kaikilla oli passit.

Rajahovi oli taaskin ruokailupaikka ja siitä lähdimme kohti Turku. Toinen Metsäpirtin matkani oli päättymässä ja taas uusilla näkemyksillä ja kokemuksilla.

Muistiinkirjoitti
Helena Ahtiainen

Käkisalmen majoituksessa osa matkalaisista ryhmäkuvassa. Vasemmalta alarivissä Markku Saarinen, Aino Mellanen, Veikko Saarinen, Jukka Saarinen. Ylärivissä vasemmalta Reino Heiska, Lauri Niitynpää (bussikuski), Pekka Hyytiä ja Vesa Ahtiainen.

KUULUMISIA METSÄPIRTISTÄ

Taas aloitettiin kevät talkooreisulla. Metsäpirtin hautausmaa oli toukokuun puolivälissä entisellään. Kesä oli kasvattanut edellisenä keväänä raivatut pöheiköt takaisin. Näytti kuin olisivat käsitelystä yltyneet entistä kiivaampana kukoistukseen.

Tämä oli kolmas talkookevä. Kaksi vuotta sitten meitä tosin oli vain kaksi. Kaverina oli silloin Pirkko Hyytiä ja talkooretä tehtiin pitkin kesää useita. Nyt meitä oli viisi talkoolaista, kaksi moottorisahaa ja muita työkaluja.

Neljä päivää kestäneellä matkalla ei kovinkaan ihmeitä ehdi saada aikaan. Tienvarrtta pitkin pöheikköä kaatui kiviaitaan asti. Työmaata riittää tekijöille yllin kyllin. Otan ilmoittautumisia vastaan seuraaville talkooretkille. Oli masentavaa todeta elokuussa, että taas olivat risut ponkaisseet maasta entistä sitkeämpinä.

* * *

Kaikkiaan tuli tervehdittyä Laatokkaa kuudesti. Ahtiaisten retken jälkeen sain houkutelua äidin kotikyläläiset Raudun Sirkiänsaarelta Laatokan äärelle, ja jopa Laatokkaan. Pitäjäjuhlaa vietettiin heinäkuun alussa neljän päivän retkellä. Se oli melkoinen voimainponnistus ihan fyysisesti, kun selvisi, että keittiö odotti

meitä sopalle vasta maanantaina ja juhathan olivat jo lauantaina.

Siinä tuli tehtyä uusi aluevaltaus, improvisoitua noin 130 juhlijan ruokkiminen. Keittiön naiset olivat joustavia, hankkivat luvan johtajaltaan ja ottivat meidät, talkoolaiset huushollaamaan tontilleen.

Hankalinta oli saada Pietarista tulkiksi tullut Eino Korpelainen uskomaan, että pannaan töpinäksi ja järjestetään asia. Kierrettiin kaupat, ostettiin purkkiborssit, vedet, leivät, voit ja karkitkin. Pilkottiin vihanneksia salaatiksi ja leivät tarjolle. Hiki virtasi, mutta tulosta syntyi. Suurkiitos kaikille mukana olleille tehokkaille naisille!

* * *

Elokuun alussa pieni Peltosten joukko teki oman retkensä. Sain mahdutettua mukaan myös pojanpoikani Santun, 9 v. Hän innostui metsästysmajan täytetyistä eläimistä ja kuvasi ne kaikki. Laatokka herätti hänessä sellaista kunnioitusta, että vei aikansa ennen kuin siihen varpaat upposivat. Aallonmurtaja Saaroisissa oli lokkien kirjoma ja niitä raakkui suuri parvi läheisellä matalikolla. Niinpä sen katselu sujui nopeasti. Taipaleenjoki teki sen sijaan Aurajokea katselleeseen suuren vaikutuksen. Valmiina on

myös suunnitelma, että ensi kesänä uudestaan. Metsäpirtti Seura suunnittelee nuorisomatkaa ensi kesäksi. Otan tähänkin ilmoittautumisia vastaan!

* * *

Viimeisin retki tehtiin 14.8, jolloin Lapanaisten kyläläisiä, lähinnä Litmasten sukua lähti Lappeenrannasta aamun koittees-
sa ja palasi takaisin iltapimeäl-
lä. Vähän vihmoi vettä, mutta ei se tunnelmaa haitannut. Laatokka irvisteli kerrankin mustanpuhu-
mana, valkoista vaahtoa aallon-
harjalla kuljettaen.

Tänä kesänä löysin kaksi uutta paikkaa Metsäpirtissä. Joentaan kylässä on hienot peltoaukeat ja komeasti näkyy Paukun mäki sy-
vässä laaksossa virtaavan Viisjoen
toisella puolen. Toinen löytö oli
Lapanainen, missä en myöskään
ole ennen käynyt. Suosittelen
molempia maisemia, vaikka tiet
ovat kehnossa kunnossa.

Lapanaisiin pääsee Vaskelan
kylässä vasemmalle suunnistaen.
Samaa tietä joutuu tulemaan ta-
kaisin, koska epävirallisen kaato-
paikan leviämisen estämiseksi
yhteys isoon tiehen on katkaistu.

* * *

Pitäjäjuhlan retkellä perustettiin
Saaroisissa Peltosten sukuseura,
jonka ensimmäinen kokous oli
Helsingissä 27.11.

Yhteistähän Ahtiaisilla ja
Peltosilla on runsaasti!

Tärkeä asia mielestäni on selvit-
tää niin pitkälle kuin mahdollista
hautojen paikkoja. Hautakarttaa ei
ole löytynyt, ehkä sellaista ei ollut-
kaan. Siksi otan kiitollisena vas-
taan kaiken muistotiedon rippeen-
kin.

Metsäpirtissä on säilynyt suo-
malaiselta ajalta sittenkin useita
rakennuksia. Tiedossa on jo
kymmenkunta. Olen edelleenkin
hyvin kiinnostunut kaikista
rakennuksiin liittyvistä tiedoista.

* * *

Kaikilla retkillä on koukattu
kotiin etelän kautta. Eli paluu-
matkalla on katsastettu Ristikivi,
joka on vuonna 1323 solmitun
Pähkinäsaaren rauhan rajapyykki.
Reitin varrelle sopivasti osuva
Siiranmäki kesäkuussa pystytet-
tyine muistomerkkeineen on myös
katsastettu sekä useimmiten vielä
Kivennavan kirkonmäen upea
maisema.

Metsäpirtti on meille tie-
tysti tärkein kohde, mutta kyllä
Kannaksella on paljon muutakin
löytämisen arvoista, historiallisesti
merkittävää ja kaunista katsotta-
vaa.

Ilmi Pesonen

p. 09-694 6309

Sukukirja tarvitsee sinuakin:

Laskepa serkkusi!

Sukukirja on taatusti odotetuin asia tällä hetkellä sukuseuran toiminnassa. Vuoden aikana sen teko on edistynyt. Keväällä pidettiin monen ikäisiä seuran jäseniä kiinnostanut sukukirjaseminaari, jossa tehtävää käytiin läpi. Apuna oli myös Metsäpirtin sukuihin perehtynyt Kalevi Hyytiä.

Viisijäseninen sukukirjatoimikunta on kokoontunut Ilmi Pesosen johdolla kaikkiaan viisi kertaa sukukokousten välillä.

Tutkimustiedostossa on tuhansia nimiä, mutta paljon on vielä tehtävää, ja siinä tarvitaan myös muiden kuin sukukirjatoimikunnan jäsenten apua. Viiden hengen toimikunta ei tietenkään voi tuntea laajaa sukua kaikilta osin. Tarkistustyö on vaativa tehtävä. Sukukokouksessakin se nähtiin: kaikki eivät vielä olleet omilla oksillaan sukupuussa, ja muutamat puuttuivat kokonaan.

Metsäpirtin ja varhaisemmilta ajoilta Sakkolan kirkonkirjat ovat säilyneet 1700-luvun puolivälistä vuoteen 1939. Mutta mutta! Vanhoista ruotsinkielisistä kirkonkirjoista tehty mikrofilmit ovat äärimmäisen vaikealukuisia. Myös niiden osalta on vielä tarkistamista, ja sitä tekee Ilmi Pesonen.

Useimpien ihmisten tiedot suvusta ulottuvat omiin isovanhempiin, serkkuihin, täteihin,

setiin ja pikkuserkkuihin, mutta eivät juuri kauemmas. Etsimme avuksi niitä ”suvun tietäjiä”, jotka pystyisivät oman sukuhaaransa osalta tarkistamaan, ovatko kaikki serkut ja pikkuserkut mukana vai puuttuuko joku. Tätä tutkimuslinjaa vetää Raija Herrala.

Toisellakin tapaa haetaan puuttuvia lampaita. Markku Lemmetti käy Metsäpirtin ja erityisesti Saaroisten karttaa läpi ja tutkii, löytyykö sitä kautta vielä sukuun kuuluvia henkilöitä, joiden tietoja meillä ei ole.

Sukukirjan tekstipuolella Pentti Ahtiainen on uutterasti ahertanut jo vuosia. Kertomuksia suvun jäsenten elämästä odotetaan silti yhä lisää. Kirjoittakaa omia ja esivanhempienne tarinoita tai muita suvun vaiheisiin liittyviä kertomuksia muistiin kirjaa varten ja lainatkaa kuvianne skannattavaksi! Toimikunnalle voi myös antaa vinkkejä henkilöistä, joita kannattaisi haastatella muistojen tallettamiseksi.

Sukukirjatoimikunnan yhteystiedot löytyvät tästä lehdestä sivulta 25. Myös Harri Laine on tullut mukaan toimikuntaan tänä syysynä.

Raija Herrala

Tapparin neitoja, kertomuksessa mainittu Aino Pajari, Hilda Haapsaari, Emma Peltonen, Agneta Peltonen, Selma Peltonen ja Siviä Hyytiä. Tie vie Laatokan rantaan. Tytöjen takana on rajavartioston talo ja tien toisella puolella oleva talo on aivan rajalla, talon takana näkyvä puu on Venäjän puolella.

Kun tapparilaiset joukolla rajan ylittivät

Valtakunnan raja seuraili Rajaojan polveilua Laatokalta Pajarin talon kohdalle, josta se jatkui peltojen ja ahoharjanteiden poikki Leimsaareen. Raja oli määritetty tarkemmin 1880-luvulla. Alkuperäistä rajalinjaa oli tuolloin joissain kohdin myös muutettu. Kun rajaa silloisen Hyytiän kohdalla tarkistettiin, huomattiin talon olevan aivan rajalla. Hyytiän

Jaakko oli toimituksen aikoihin pikkupoika ja illalla, kun toimitus oli valmistunut, tuli hän kertomaan uutisia Pajariin:

–Raja ois tullt iha meijä porstua päälle, mutt herra kipers.

Kun Ahtiaisen Simon ja Agnetan tytär Maria avioitui Pajarin Antin kanssa aivan 1800-luvun lopulla, raja oli vain tullialuetta koskeva eikä rajoittanut ihmisten kans-

sakäymistä sen yli. Tapparista oli lyhyempi matka Miikkulaisten kuin Metsäpirtin kirkkoon ja tapana oli ainakin kerran kesässä tehdä sinne kirkkomatka ja samalla vierailulla tuttavaperheissä. Raja sulkeutui Venäjän vallankumouksen jälkeen ja pitkän aikaa oli arvailujen varassa miten inkeriläisten oli käynyt.

1930-luvun alussa syttyi aivan rajan pinnassa Venäjän puolella rajamiehen mahorkkasätkästä maastopalo. Palo alkoi uhkaavasti levitä myös Suomen rajan suuntaan. Tapparin kyläläiset seurasiivat päivän mittaan huolestuneina palon leviämistä.

Kun rajan takaa tuli kutsu, koko kylän väki lähti joukolla paloa sammuttamaan. Myös lähellä rajaa venäjän puolella asuneet inkeriläiset oli komennettu sammuustoihin. Vaikka maasto oli kuivaa ja tuli ehtinyt levitä, alkoivat sammutusväen toimet tehota. Paloalueen ympärille kaivettiin ojia ja tulen leviäminen Suomen puolelle saatiin estetyksi. Iltaan mennessä oli palo saatu taltuttamaan.

Paloa sammuttamassa olleet inkeriläiset ja tapparilaiset olivat tuttuja aikaisemmilta ajoilta. Jälleennäkeminen pitkän ajan jälkeen oli riemullista. Kun kaikki olivat työn touhussa, niin eivät venäläiset rajamiehetkään ehtineet estää keskustelua ja kuulumisten vaihtamista.

Seuraavana päivänä Pajarin lapset Aino ja Toivo lähtivät katso-

maan palopaikkaa. Tuli oli kyttenyt kuivassa mättäessä ja roihahtanut uudelleen palamaan. Aino katkaisi kuusesta oksan ja lähti sammuttamaan paloa yli rajan. Tyttö saikin palon sammumaan, mutta ei huomannut lähestyvää venäläistä rajamiestä. Tämä nappasi tyttöä käsivarresta kiinni ja alkoi viedä pois päin rajalta. Vaikka Aino miten rimpuii vastaan ja huusi minä ääntä lähti ei se mitään auttanut.

–Siitähän mie oikein hätähyin ku hää rupes komentelmaa olemaa hiljaa ja sököttel sill pyssyllää.

Toivo oli jäänyt rajan toiselle puolelle ja seurasi mitä siskolle tapahtui. Kun Ainon huuto lakkausi kuulumasta, oli hän lähdössä kotiin kertomaan mitä tapahtui. Samassa alkoi kuitenkin rajan takaa kuulua paljaiden jalkojen töminää ja Aino tuli kuin tuulispää yli rajan.

Tytön kamppailun oli kuullut toinen venäläinen rajamies ja lähti ottamaan selvää tapahtuneesta. Suomea osaavana hän alkoi kysellä Ainolta miksi tämä oli tullut rajan yli. Kuultuaan vastauksen oli hän viitannut kädellään ja käskennyt tytön mennä kotiinsa.

– Millokaa mie en ole juost nii kovast, ko sillo ku pääsin sen venäläise rajamiehe kynsist!

Aili Lemmetti

Jouluna 1937

Metsäpirtin pappilassa

Kymmenvuotias Eila Juntunen sai jouluna 1937 veljeltään Erkiltä kirjeen, jossa kerrotaan Metsäpirtin pappilan joulunvietosta.

Pastori Erkki Juntunen työskenteli Metsäpirtin seurakunnassa kirkkoherran apulaisena. Eila Lähteinen o.s. Juntunen asuu nykyään Liedossa ja on lainannut kirjeen Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseuralle lehdessämme julkaistavaksi.

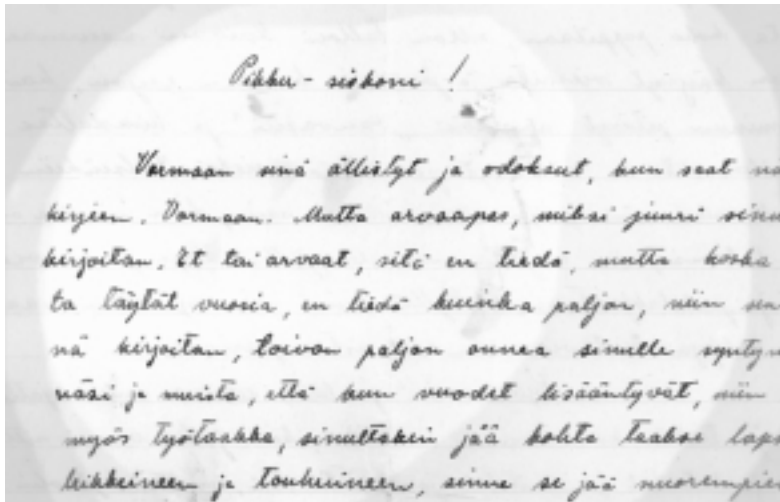
Kirjeen kirjoittaja työskenteli sodan aikana sotilaspappina ja haavoittui tässä tehtävässään.

Metsäpirtti 28.12.37

Pikku-siskoni!

Varmaan sinä ällistyt ja oudoksut, kun saat näin pitkän kirjeen. Varmaan. Mutta arvaapas, miksi juuri sinulle nyt kirjoitan. Et tai arvaat, sitä en tiedä, mutta koska sinä kohta täytät vuosia, en tiedä kuinka paljon, niin sen tähden minä kirjoitan, toivon paljon onnea sinulle syntymäpäivänäsi ja muista, että kun vuodet lisääntyvät, niin lisääntyy myös työtaakka, sinultakin jää kohta taakse lapsuusaika leikkeineen ja touhuineen, sinne se jää nuorempien lapsien pariin ja vanhempi ikäpolvi siirtyy nuorukaisten ja nuorten neitosten pariin. Sellainen se on ihmiselämä.

Mitäs sinä sait joululahjaksi? Kävikö joulupukki? Vieläkö sinä uskot, että joulupukki on olemassa, minä muistan, että nuorempana sinä uskoit joulupukin olemassaoloon. Täällä ei käynyt joulupukkia, sillä kaikki ovat jo aikaihmissiä, eivätkä usko joulupukkeihin. Suuri oli joulukuusi, Lauri-maisterin kanssa minä sen koristelin, suuri oli lahjavesi. Arvaapa, sainko joululahjoja. Juu, juu, sain ja monta sainkin. En tiedä, muistanko enää kaikkien nimiä, niin monta minä sain. No, niin, ensiksikin sain arvokkaan kirjan, sitten sain ruustinnan neulomat ruskeat villasukat, minä näin kun hän niitä neuloi, sitten sain harmaan villapaidan, missä on nimikirjaimet EJ, sitten sain karamellilaatikon ja kauniin suklaarasian ja sitten sain vielä erään esineen, en tiedä sen nimeä enkä aluksi osannut sitä käyttääkään, ennen kuin eräs neiti sen käytön neuvoi, ensin sen suu kallistetaan alaspäin ja sitten suu varovasti käännetään ylöspäin ja silloin kuuluu kumma ääni,

niin se huutaa kuin pieni lapsi, mammaa, mammaa. Kun on käynyt vieraita ja jouluna kävikin paljon, kaikille minun on pitänyt näyttää ”vauvaani” ja huudattaa mammaa, iloa siitä on riittänyt ja riittää vielä Helsinkiin asti. Saitko sinä näin paljon kuin minä sain, kun sinulla on nyt joululoma, niin kirjoita minulle pitkä kirje joulunvietostanne ja joululahjoistanne. Kyllä minä olin hyvilläni saadessani lahjoja ventovieraiden ihmisten parissa.

Kyllä minä joulun edellä aina ajattelin teitä ja teidän hommianne, muistelin, kun joku vuosi sitten leivoin joulutortut ja muitakin joulutöitä tein, mutta nyt olin aivan laiskana, ei tarvinnut panna paperia astiakaappiin, ei pyyhkiä pölyjä, ei muuta kuin koristella kuusi, siihen supistui joulutyöni. Teillä siellä oli varmaan kiirettä ja paljon työtä, kyllä kai sinäkin omalta osaltasi teit kevyitä hommia lyhentäen siten äidin askeleita. Sinä touhustit kovasti ja isän kanssa hait joulukuusen, sehän on ollut ja pitkän aikaa isän ja minun yhteinen työ. Leipojako monenlaista pullaa ja pikkuleipiä jouluksi? Tietysti sian teurastitte ja kinkun pistelitte poskeenne. Oliko tukkilaisia joulunpyhinä?

Täällä on syöty hyvää ja hyvän parasta, vaikken ole saanut leipoakaan, mutta ruustinna itse on hyvän ruuan ystävä. Pari viikkoa ennen joulua alkoi jouluvalmistelut 4 ihmisen voimalla, ja kyllä on heidän käsistään tippunut vaikka minkälaista syötävää, pikkuleipiä on toistakymmentä sorttia, on piparkakkuja, on piispantankoja, on pumpernikkeria, on hiekkahentusia, muiden nimiä en tiedä, vehnästä on monenlaista, jos 3 sortia sitäkin ja kakkuja vielä useita sekä ”kaht sorttii torttui”, kuten karjalainen sanoo. Kuten näet, on Erkki-

poika ollut läskipatojen ääressä, eikä sylki tule suuhusi kaikkea tätä lukiessasi. Kahvipöytä oli komea, ei jaksanut kaikkea ottaa, ruustinna aina minua kehoitti syömään ja juomaan kovasti. Karamellit ja omenat ja rypäleet ja appelsiinit ovat olleet vakavasti käsillä ja joulun edellä ruustinna aina toi minulle omenan joka päivänä valmistellessani saarnaa. Tämä päivänä aamiaisen jälkeen tein luetteloa kuolleista, niin kohta ruustinna kutsui minua saliin omenaa syömään. Aina hän muistaa minua, pitää aivan liiankin hyvää huolta. Kyllä minulla on ollut hauskaa täällä, mutta sittenkin on vähän ikävä sinne kotia. Kun aatto-iltana Iris-neiti lauloi joululauluja, lensin aatoksissani sinne ja kuvittelin sinun laulavan: ”Kun maas on hanki ja järvet jäässä!” niin niin, ihan totta, hiljaisina hetkinä ajatuksissani tulen kotiin, ei sentähden, että minun olisi paha olla, vaan ikävä, pieni ikävä nähdä äiti, isä, siskot ja koti, niin ihmisluonne on sellainen, että se omaisiaan ikävoi, enkä minä sille mitään mahda.

Onko siellä lunta ja pakkasta? Täällä on lunta oikein paljon ja joka arkipäivä olen Lauri-maisterin ja erään toisen maisterin kanssa tehnyt hiihtoretkiä, tänäkin päivänä kävimme Laatokan jäällä asti. Katsoppas kartasta, kuinka kaukana ollaan, Metsäpirtti on Laatokan rannalla ja aivan Venäjän rajalla. Minulla on hyvät sukset ja kivat hiihtopukimet, ne eivät ole omat, vaan lainat, mutta hyvä niillä on mennä. Sukset ovat pappilan Aili-neidin, samoin hiihtokengät, housut ja pusero ovat Laurin ja lakki ja rukkaset ovat rovastin. Enhän minä sille mitä mahda kun itselläni ei ole, talon avulias väki antaa ja pakottaa ne pukemaan ja joka päivä hiihtämään ja hyvähän se onkin. 3 kilometrin päässä on korkea Hatakan mäki, missä saa hyviä mäkisiä, sieltä näkyy Venäjälle saakka.

Mitä töihini tulee, ovat ne nykyisin vähäisiä, enimmäkseen kirjoitustehtäviä näin vuoden lopussa. Kirkossa olen kolmesti saarnannut, molempina joulupäivinä ja neljäntenä adventtina. Ensimmäisenä joulupäivänä alkutervehdykseksi luin itseni sepittämän runon ja saarnan päälle ruustinna onnitteli saarnasta ja runosta, niin että ne varmaankin olivat hyviä, sillä ruustinna on arvostelukykyinen, hän on ylioppilas ja opettaja.

Voi voi, kun tämä kirje paisui pitkäksi, mutta muista vastata samalla mitalla. Saitko hyvän arvostelutodistuksen?

Sano äidille suuret kiitokset passista ja paketista.

Onnea alkavalle vuodelle kaikille!

Erkki

Lokalahe karttoa katsois

Puhelinluettelo kartas Lokalahe kirkokylä kohas lukkaa suuril kirjaimil, jot Ahosaari. Tiesinhä mie, jot nii siin pitteäki lukkaa. Siinhä se on oltki. Ahosoar. Ja vieres Heikkilä.

Mut ko mie käin ajattelemmoa. Jot se Lokalaht, mis mie uon syntynt. Niihä se ol, ko ois palane Metsäpirti Soaroisii viskattu tän kivilöi ja kallioloi joukkoo.

Siin se lukkaa, Ahosoar. Anna ja Yrjö siin assuit enne ko muuttiit Mellileä. Ehä mie semmosta mite muista. Tai taian muistoa, yhet kinkerit. Vai mitä lie olliet syntymäpäivii. Mummo ja pappa ottiit miut mukkoa.

Siel oikias, alunperäses Ahosoares kasvoit ruusut ja marjapehot muuri peäl ko mie kesäl käin katsomas. Yksinäin harpoin heinäpeltuo, mänin vieritse ja Martina kyllä ast, ko en käynt askeliain laskemoa. Mut ko pois käin tulemaa, ni siit osasin oikiaa. Siin olliit leävä korkiat kivet.

Ja löysihä mie nekkii rappust, mis myö äiti kans juotii kohvit kotportahil yli kymmenä vuotata sitte. Koivu olj kovast kasvant. Tähtilöi mie en näht.

Ahtiaise Hannes ja Liena kävviit katsomas vanhoi valokuvvii. Mie kyseliin, jot mite ne talot Ahosoares olliit? Hannes käi

muistelemmoa.

–Pimiäl Ahosoare akkunast näkkyit Kurri valot. Tuos olj Ahtiaise Yrjö.

No nii, mie huomasin, Kurriha se on hei noapurinnaa olt teäläki. Ja Yrjö pereki melkei näköettäisyysel. Myö Ahosoare Alperti jälkeläist Ruissoare tie puoles vähä ettäämmäl.

Myö ko oltii pienii – sillo ko ain olj kesä ja aurinko paisto yle aikoa – pantii pyhän pyhämekot peäl ja käveltii tietä myöte pyhäkouluu. Kurri tätj näytti Kuvaraamattuu. Kytöläs Hyytiä Helena hoastelj kauniist ja siit pistettii käet ristii. Ain laulettii. Suvivirs tai Ystävä sä lapsien.

Helena peäs tänä kesän ikisuvvee yli yheksäkymmenävuotisen. Lokalahen multii.

Mut ketä teäl oikee olj enneko myö tultii? Oliks teäl ketteä? Jos mie pyyhin Lokalahe kartast pois kaik sova jälkee samoil piirustuksiil tehtyt samalaist valkoset punanurkkaset talot, ni eihä niitä monta jeä.

Mitäs sie siihi sanot!

Raija

Alperti ja Anna-Liisa
vunukoist vanhimmaine

Jäsenmäärä kasvanut

Sukuseuran jäsenmäärä on ilahduttavasti kasvanut vuosi vuodelta. Vaikka eronneita ja poissukkuneita jäseniä on joka vuosi, on kuitenkin uusien jäsenten määrä ollut tätä suurempi.

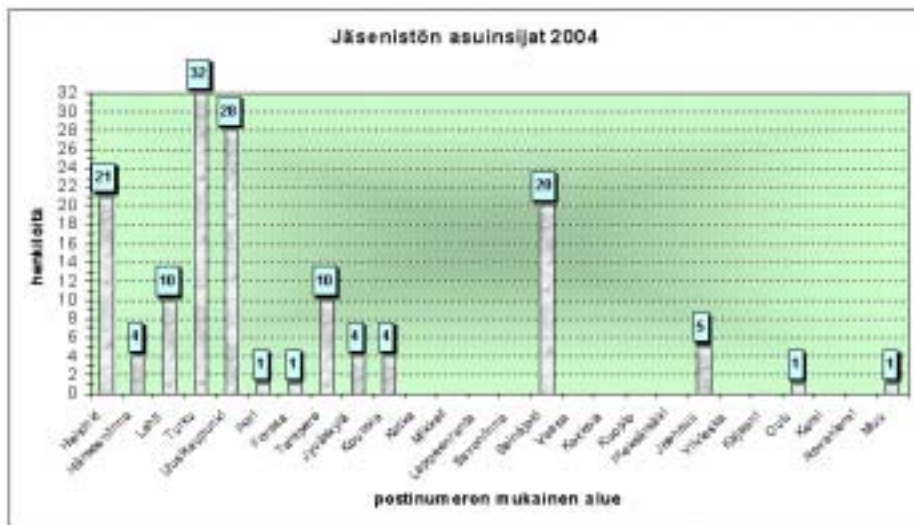
Vuoden 2003 vuosikokouksessa päätimme erottamismenettelystä, jossa jäsen katsotaan eronneeksi sukuseurasta, mikäli hän muistutuksista huolimatta on jättänyt jäsenmaksunsa maksamatta kahden vuoden ajalta. Tällaisia jäseniä ikävä kyllä oli vuodenvaihteessa 2003-2004 kolme kappaletta ja tälläkin hetkellä "katkolla" on viisi jäsentä.

Kuluneen vuoden aikana (edellisestä vuosikokouksesta) poissukkuneita jäseniä on kaksi ja itse eronneita yksi. Samana aikana on

uusia jäseniä liittynyt sukuseuraan kaikkiaan 23 henkilöä, joista kalenterivuoden 2004 aikana 13 henkilöä.

Nuorisojäseniä emme ole saaneet seuraan yhtään lisää. Aiemmistakin nuorisojäsenistä (4 kpl) osa täysi-ikäistyy, joten nuorisojäsenmäärä vähenee kaiken aikaa. Seuraanhan saa liittyä jäsenmaksusta vapaana ja ääni-oikeudettomana nuorisojäsenenä alle 18-vuotias henkilö, jonka toinen vanhemmista on jäsenmaksun maksava jäsen.

Sukuseuran jäsenmäärä on 142 jäsentä (lokakuussa 2004). Valtaosa seuran jäsenistä on lähes koko ajan ollut naisia, ja niin nytkin. Jäsenmäärästä tällä haavaa 54,5 % on naisia (77 kpl) ja 45,5

% miehiä (65 kpl). Mukana las-
kuissa ovat myös nuorisojäsenet.

Jäsenistön ikäjakauma on painot-
unut yli 50:n ikävuoden ylittänei-
siin. Keski-ikä sukuseurassa onkin
tällä hetkellä 58 vuotta.

Jäsenistön asuinalueisiin ei ole
tullut mitään ratkaisevia muutok-
sia. Suurin osa jäsenistä asuu

edelleen Turun ja Vakka-Suomen
alueella. Myös Helsingin ympäris-
töstä samoin kuin Seinäjoen lähi-
piiristä löytyy useita Metsäpirtin
Ahtiaisia.

Jouni Ahtiainen
Sihteeri

Metsäpirtti-arkiston kuulumisia

Metsäpirtti-arkiston toinen toimintavuosi on kohta päättymässä. Arkisto on herättänyt kiinnostusta, mutta arkistonhoitajana toivoisin hyllyjen täyttyvän nopeampaan tahtiin. Toivottavasti puskaradio vie tietoa eteenpäin. Kaikkein onnettominta olisi, että jälkeensä jääneet paperit ja valokuvat hävitetään, koska niille ei löydy kotona säilytystilaa.

Arkiston ja museon käsitteet eivät ole itsestään selviä. Kun museo tallettaa esineellistä kulttuuriperintöä, niin arkiston tehtävä on tallettaa henkistä perintöämme: asiakirjoja, valokuvia, muistelmia, äänitteitä, kirjallisuutta jne. Metsäpirtti-arkisto käsittelee yhden huoneen Mynämäen kirjaston yhteydessä, joten sinne ei ymmärrettävästi voi sijoittaa evakkorekeä. Joitain pienempiä esineitä, joilla on jokin erityinen merkitys tai tarina, voidaan harkiten ottaa.

Arkistoon kannattaa tarjota ainakin Metsäpirttiin liittyvää kirjallisuutta, asiakirjoja, valokuvia, haastatteluja, äänitteitä, videotallenteita ja sukututkimusaineistoja. Sodanjälkeinenkin aika kiinnostaa varmasti metsäpirttiläisten vaiheita selvitteleviä harrastajia sekä tutkijoita. Tarinat ja tallenteet uudisrakentamisesta ja

sijoittumisesta uusille asuinsijoille ovat siksi tervetulleita. Myös yhdistystoiminnasta kertova materiaali olisi säilytettävä jälkipolville.

Videokamerat alkoivat yleistyä siinä vaiheessa, kun Metsäpirttiin jälleen päästiin käymään olojen vapauduttua naapurissa. Vaikka nämä tallenteet monesti kärsivät laadullisista ja kuvauksellisista puutteista, ovat ne kuitenkin tallentaneet tietyn vaiheen historiasamme. Niissä on mukana henkilöitä, jotka ovat syntyneet siellä Koti-Karjalassa, ja he kertovat muistojaan, jotka putkahtavat mieleen tutuilla, mutta muuttuneilla asuinsijoilla. Tarkoituksenamme onkin kopioida arkistoon myös tätä materiaalia.

Arkiston perustamisvaiheessa sinne hankittiin Mynämäen Osuuspankin sponsoroimana Metsäpirtin ja osin Sakkolan kirkonkirjojen mikrokortit. Käytössä on myös tietokone internetyhteyksineen. Arkisto tarjoaa siis hyvät mahdollisuudet sukututkimuksen tekemiseen. Muutama sukukirjakin on saatu lahjoituksena. Niitä toivotaankin lisää, samoin sukututkimusaineistoja, joita ei ole kirjan muotoon saatettu.

Tietotekniikan kehitys on mahdollistanut myös oman perheen tai lähisuvun muistelmien ja ta-

*Ahtiaisten su-
kuseuran koko-
uksessa Heikki
Ahtiainen lah-
joitti Mynämäen
Metsäpirtti-ar-
kistolle kase-
tin, jolla on ru-
noja talvisodan
Taipaleenjoelta.
Lahjan ottivat
vastaan Markku
Lemmetti ja Kari
Ahtiainen.*

rinoiden kokoamisen kirjaksi. Usein näiden painosmäärä on hyvin pieni, joten tieto niistä ei leviä laajemmalti. Pari tällaista lahjoitusta olemmekin arkistoon saaneet.

Martti Peltosen kokoama Metsäpirtin valokuvakokoelma on nyt sijoitettu arkistoon, jossa siihen voi tutustua. Oman sukuni valokuvat jäivät Viisjoelle perunakella-riin, joten muiden mukana kulkeutuneet valokuvat ovat sitäkin arvokkaampia. Näin on varmaan monen muunkin kohdalla.

Metsäpirttiarkiston tarkoitus on siis koota yhteen paikkaan mahdollisimman paljon tietoa Metsäpirtistä ja pirttiläisistä tutkijoiden ja kiinnostuneiden käyttöön. Jos joku pohtii materiaalin lahjoittamista, mutta tuntee, että aineisto on vielä kovin herkkää tai henkilökohtaista, niin sen käytölle voi laittaa myös ehtoja. Tärkeintä on, että se säilyy tuleville polville.

Metsäpirttiarkiston (Mynämäen kirjasto) osoite on Keskuskatu 13,

Mynämäki. Se on avoinna ma – pe 12 – 19, la 10 – 14. Pyhien aattona 11 – 16. Kesäaikana on perjantaisin lyhennetty aika klo 12 – 16. Lainaustiskiltä saat tarkemmat ohjeet. Tervetuloa tutustumaan!

Yhteydenotot: Kari Ahtiainen 02-4310606 kari.ahtiainen@dnainternet.net; Markku Lemmetti 02-4310956

Aineisto on tarkoitettu vain kirjastossa tutustuttavaksi. Jonkin osan kohdalla lyhyet lainat ovat mahdollisia. Jatkossa on tarkoitus tehdä myös lainattavat käyttökopiot. Toivomme, että lahjoitusmateriaalia kohdellaan kunnioituksella, niin että se säilyy jatkossakin.

Nyt joululoman aikaan, tavatesanne vanhempia sukulaisianne, ottakaa nauhuri tai videokamera mukaan ja tallettakaa vanhat sukutarinat ja pirttiläisjutut itsellenne ja Metsäpirtti-arkistolle.

Kari Ahtiainen

SUKUTUOTTEET

Sukuseuran logolla varustettuja tuotteita on edelleen ostettavana sukuseuran sihteeriltä. Viime vuosina seura on hankkinut jäsenilleen myytäväksi erilaisia artikkeleita, joita on kohtuullisen mukavasti mennyt kaupaksi ja jotka ovat saaneet kehuja jopa seuran ulkopuolisilta henkilöiltä.

Varastosta löytyy tällä hetkellä collegepaitoja sekä harmaana että sinisenä. Kaikkia kokoja ei ole enää saatavana. Kysy mitä löytyy.

Muita myynnissä olevia tuotteita ovat sukuseuran C5-kokoiset kirjekuoret, pöytäviiri sekä uusimpana viirin ulkoasun mukaiseksi painettu postikortti onnitteluja yms. varten.

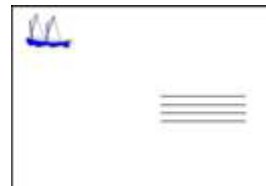
Korttien mukana tulee C6 kokoiset valkoiset kirjekuoret.

Viime keväänä ehdotimme tehtäväksi isännänviiriä Karjalan väreillä, jossa on pöytäviirin tapaan musta soimavene valkoisella pohjalla. Näitä teetetään ja tilataan vain, mikäli saamme n. 30 sitovaa tilausta. Toistaiseksi olemme kaukana tavoitteesta, joten viirijä ei ole vielä teetetty. Esitämme nyt uuden kyselyn.

Mikäli haluat kotisi tai mökkisi salkoon yleästi liehumaan Ahtiaisten isännänviirin, tee tilaus sukuseuran sihteerille hyvissä ajoin ennen kevättä, jotta saamme viirit kesäksi kaikille halukkaille.

Standaari 30 €/kpl

Kuoret 2 € / 10 kpl

Paidat, pienet 12 €, isot 15 €/kpl

Kortit 5 € / 5 kpl

*Isännänviiri
~ 90 €/kpl*

Onko
mielessäsi
jokin
tuote, joka
soveltuisi
seuran
"mainos-
artikkeliksi"?
Ehdota
ideaasi
jollekin
hallituksen
jäsenelle!

Sukukirja- toimikunnan yhteystiedot:

Ilmi Pesonen,

Porslahdentie 10 A 13,
00960 HELSINKI
puh. 09-694 6309, 040-730 6166
ilmi.pesonen@welho.com

Pentti Ahtiainen,

Vanhakartanontie 229,
23500 UUSIKAUPUNKI
puh. 0400-875 707
pentti.ahtiainen@uusikaupunki.fi

Raija Herrala,

Ylinenkatu 39 as 4,
23500 UUSIKAUPUNKI
puh. 02-8412 364, 040-7374 678
rihe@netti.fi

Markku Lemmetti,

Pöksmäentie 12,
23140 HIETAMÄKI
puh. 02-4310 956, 050-5119 720
marku2@saunalahti.fi

Niilo Kiiski,

Tennaritie 7,
21200 RAISIO
puh. 050-3575767
niilo.kiiski@pp.nic.fi

Harri Laine,

Vuolukiventie 10 A 4,
00710 HELSINKI
puh. 09-3871 938, 040-5627 050
harri.laine@cs.helsinki.fi

Sukuseuran hallituksen kokoonpano ja yhteystiedot 12.9.2004 alkaen

Esimies

Markku Saarinen

Kurkelantie 237

21420 Lieto

puh. 02-487 7510, 050-572 9012

markku.saarinen@kotiportti.fi

Jäsen

Asko Ahtiainen

Lehtorannantie 6

80400 Ylämylly

puh. 013-318 212, 0400-572 620

asko.ahtiainen@kolmirakenne.fi

Varaesimies

Harri Laine

Vuolukiventie 10 A 4

00710 Helsinki

puh. 09-3871 938, 040-5627 050

harri.laine@cs.helsinki.fi

Tapahtumavastaava

Katariina Ahtiainen

Pylsynkatu 10

33500 Tampere

puh. 03-2554 629

katariina.ahtiainen@luukku.com

Sihteeri/

rahastonhoitaja

Jouni Ahtiainen

Mäntyläntie 25

20660 Littoinen

puh. 041-548 8588

jouni@muusikko.net

Ulkoinen tiedottaminen

Raija Herrala

Ylinenkatu 39 as 4

23500 Uusikaupunki

puh. 02-8412 364, 040-7374 678

riihe@netti.fi

Sukukirja

Pentti Ahtiainen

Vanhakartanonatie 229

23500 Uusikaupunki

puh. 0400-875 707

pentti.ahtiainen@uusikaupunki.fi

Matkavastaava

Markku Lemmetti

Pöksmäentie 12

23140 Hietämäki

puh. 02-4310 956, 050-5119 720

marku2@saunalahti.fi

Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseura netissä:
www.metsapirtti.net/suvut/ahtiainen

Jäsenlehti Metsäpirtin Ahtiaiset

Vastaava päätoimittaja: Jouni Ahtiainen

Painopaikka: Turun yliopisto, Digipaino 2004

Karjala-kortilla alennuksia

Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseuran jäsenenä kuulut Karjalan Liittoon ja sinulle kuuluvat liiton jäsenedut.

Karjala-kortti on Karjalan Liiton jäsenkortti, jonka omistajille liiton yhteistyöyrittäjät tarjoavat huomattavia etuja matkoista, polttoaineista, kirjoista ja vaakuutuksista.

Yhteistyötä liitto tekee Teboilin, Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran (SKS), Viking Linen, matkatoimiston Finnsov Tours, hotellien Cumulus, Rantasipi ja Ramada, Sampo-yhtiön sekä Karjalan Koivikot -lahjatarvikealan kanssa. Yhteistoimintana OK-opintokeskuksen kanssa toteutetaan erilaisia tapahtumia.

Rahavarvoisten etujen lisäksi yritysten tuki mm. lehden tekoon hyödyttää jokaisesta jäsenestä. Kukin jäsen saa kotiinsa kaksi kertaa vuodessa jäsenlehden Karjalan Kunnat ja sen mukana tietoa koko liittoa yhdistävistä tilaisuuksista.

Karjalan Liiton järjestämiin tapahtumiin pääsevät henkilörekisteriin merkityt jäsenet edullisempaan hintaan.

Liiton jäsenet voivat tilata myös suoraan liiton toimistosta Karjala-tuotteita jäsenhintaan. Karjala-kortilla saa hankkia myös liiton ja seurojen yhteisiä Karjala-tuotteita. Niiden myynnistä seuratkun saavat palkkionsa ja kartuttavat näin varojaan.

Jäsenedut 2002 – 2005:

Teboil-huoltamoilta Karjala-kortilla saa alennusta bensiinistä, diesel-öljyistä ja polttoöljyistä. Lisäksi Teboil maksaa Karjalan kunnat -lehden postittamiseen

tukea jokaisesta ostoksesta. Ennen maksua muista esittää Karjala-kortti kassalle tai syötä se automaattiin ennen maksua. Lisätietoja Teboilin korttipalvelunumerosta 0204 700 911.

Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran (SKS) kirjamyymälän alennukset liiton jäsenille uutuuskirjoista ovat 15 - 35 %. SKS tekee myös erillistarjouksia ja tarjoaa jäsenseuroille mahdollisuuden varainhankintaan.

Karjala-kortin omistajat saavat alennuksia monilla Viking Linen vuoroilla Tukholmaan ja Tallinnaan. Edun saa kun varausta tehdessään ilmoittaa jonkin tunnuksista, jotka löytyvät mm. Karjalan Liiton nettisivuilta.

Matkatoimisto Finnsov Tours myöntää Karjala-kortin omistajille alennuksia liiton matkoista. Edun arvo vaihtelee 10 - 20 euroon/matka. Lisäksi Karjala-kortilla voi saada alennusta kaikista Finnsovin matkojen majoituksesta 5 %/matka. Kysy lisää puh. 09-694 2511.

Cumulus-, Rantasipi- ja Ramada -hotellit tarjoavat Karjala-kortilla majoitusta erikoishintaan.

Karjalan Liitto tekee yhteistyötä Sampo-yhtiön kanssa jäsenille tarjottavien sijoitus- ja omaisuudenhoidon neuvontapalvelujen tiimoilta.

**Karjalaiset Kesäjuhlat
Lahdessa 17.-19.6.2005
lisätietoja www.karjalanliitto.fi**

Metsäpirtin Ahtiaisten
sukuseura
toivottaa jäsenilleen
lämmintä joulumieltä ja
onnea alkavalle vuodelle 2005!

Sukuseura netissä:
www.metsapirtti.net/suvut/ahtiainen